



Fotó: Adam Tesarski

Zúzódások

Kalapálásra kelek. Tá-tá-titi-ti-tá. Kikészít ez a szomszéd. Mindig ebben a ritmusban veri: két erős, két gyors, egy harmadikkal megtolva, majd végül még egy erős, biztos, ami biztos. Egy kis pihenés, majd újra. Mikor már tudom, mi következik, még rosszabb, mintha egyenesen a koponyám ütné. Ránézek az időre, nyolc óra múlt néhány perccel. Már nem csendháborítás. Tá-tá-titi-ti-tá. A torkom kiszáradt, meghúzom az előre bekészített ásványvizem. Tompa fejfájást érzek, ráadásul hasra fordultam az éjszaka, megnyomtam a bordám. Már gyógyul, szerencsére nem tört vagy repedt el, de a testem még folyamatosan figyelmeztet, hogy vigyázzak rá, sérülékeny. Ösztönösen, finoman megtámasztom a mellkasom, miközben felkelek, mert ha a hasizmom megfeszül, még mindig olyan, mintha megszúrnának. Benézek a sarokba. Míg aludtam, három rohadékot kaptam el a csapda. Fogok egy koszos zsebkendőt, egyenként összeszedem vele a csótányokat, majd a konyha felé indulok. A kinti csapdában is van néhány. Körbenézek, máshol semmi. Eszembe jut, hogy tegnap hajnalban, mikor hazaértem, az egyik a futócipőim mögül rohant ki, oda is benézek: semmi. Nyugi van. Vagy mégsem. Tá-tá-titi-ti-tá. És ekkor belekezdenek. A kalapács szinte hiányozni kezd – a fűrógép mintha egyenesen a koponyámba hatolna be. Ezt mindig reggel csinálják. Ha egész áldott nap itt dolgoznak, fűrni akkor is mindig reggel nyolc és kilenc között szoktak. Előkapok a hűtőből egy másik vizet, kitöltök fél litert, majd beledobok egy magnézium és egy multivitamin pezsgőtablettát. Oldódik, ahogy a valóság is a tudatomban. Fizikailag is érzem. Mintha a sérült bordaközi izomzatom környékét csiklandozná, majd az egész testemben szétáradna. Nem bírom. Másra kell koncentrálnom. Tudhattam volna: ha ennyit iszom, az sehogy sem lesz jó. Tegnap az esti előadás után elhívtak, én meg mentem, mert bár napközben még egészen bírom, este, ha egyedül vagyok, még rám jön a para. Persze nem reggel nyolcas keléssel számoltam, talán ez is benne van, négy óra alvás után a szervezet szinte követelődik a továbbiért – nem is hiába. Mikor regenerálódjon a bordám, ha nem ilyenkor. Lehúzom a vitaminos vizet, majd elmegyek a mosdába.

A falnak támaszkodva végzem a dolgom, mikor észreveszem.

A szőr mintha felállna a végtagjaimon, a vérnyomásom megugrik, előnt a stressz, a figyelmem kiélesedik. Hatalmas, mint egy gyufásdoboz. De nem mozdul. Néha beragadnak ide, a tapadókorongok, vagy mik, nem működnek tökéletesen a vizes felületen. Ráengedhet-

ném a csapat, jól megszívna, de ez nem a vezetékből jött, nem fért volna át az elvezető résein. Valahogy beesett ide. És ezek a rohadékok nem fulladnak meg egykönnyen, visszamászna amúgy is. A szemem sarkából figyelem, de továbbra sem mozdul. Nem értem, miért érzek így: mintha félnék tőle. Közel egynyolcvan magas vagyok, hetvenöt kiló, a múlt héten kiálltam egy profi igazolásra váró exkepmós vadállattal, úgy, hogy tudtam, nagy eséllyel el fog verni, de még csak eszembe sem jutott, hogy parázzak. Erre itt szerencsétlenkedik egy ronda, kövér csótány a mosdóban, és félek. Abbahagyom a vizeletet, de nem húzom le egyből. Nem akarom, hogy ez a kis rohadék meginduljon valamelyik irányba, mikor meghallja a morajlást. Ki tudja? Lehet, ha akarna, kimászhatna, csak olyan hülye, hogy azt hiszi, nem vettem észre. Le vagyok blokkolva. Ha a sarokban lenne, már rátapostam volna. Mikor nem szorul csapdába, az attól való félelem, hogy berohanhat valami mögé, erősebb az undornál, amit akkor érzek, mikor elképzelem, ahogy szétnyomom a kitinpáncélját. Ahogy ezt végiggondolom, hányinger kezd el kerülni. Nem hagyom, hogy eluralkodjon rajtam az érzés. Odarakom magam: felveszem a vécépapírt, lecsavarok belőle egy adagot, majd gondosan betekerem vele a kézfejem, pont mint a bandázsszal. Menni fog. Nyúlok, és még mielőtt a csótány megmozdulhatna, összenyomom. A kitinpáncél roppanása az egyik legvisszataszítóbb dolog, amit valaha éreztem. Mintha egy már megrepedt bordát zúznék össze. Bedobom a vécébe, lehúzom. Miközben ismét meghallom a szomszédot fúrni, észreveszem a csótány után maradt nyálkát a csapban, úgyhogy leöblítem. Nem megy le egyből, ehhez is kell a vécépapír. Remekül indul a mai nap is.

Ahogy visszaindulok a szobámba, ismét rám jön az a nyomasztó hangulat, amit korábban éreztem. Ilyenkor, közvetlen kelés után, reggel a legrosszabb, és este, fekvés előtt. Kíváncsi lennék, kinek van az enyémnél keményebb szakító sztorija. Segítek megírni a csajom jelentkezését egy külföldi ösztöndíjra, intézem az albérletét, zokszó nélkül támogatom, majd miután kiutazik, és lefoglalom a repjegyet a következő hónapra, hogy a meccs után meglátogassam, közli velem, hogy neki most szünetre volna szüksége. „Magamra is gondolnom kell”, meg „nem tudhattam előre, hogy így fogok érezni”. Általában ez a két mondata jut eszembe. És akkor higgym el, hogy nem egy másik srác miatt hagyott el, hanem csak úgy, egyedül akar lenni. Szinte hallom a gondolatait, ahogy megköti magát a kompromisszumot: „oké, nem csalom meg telibe, felvezetem egy szünettel, majd mikor már mindegy, úgyis szakítunk”. Egyre rosszabb. Ahogy elkezdem ismét átgondolni, előnt a méreg – ha most szólna be valaki, kapásból eltörném az állát. És ez nem jó. Le kell foglaljam magam, csak déltől van órám, onnantól már minden rendben lesz. A kalapács, a fúró, a csajom, illetve ex-csajom és a csótányok együttes állásának köszönhetően meglepően éber vagyok ahhoz képest, hogy tegnap hajnal háromkor még *egy utolsó* kört kértünk ki. Ezt ki kell használni. Leszedek egy friss podcastet, valami belga dj, deep houseban utazik, némi technós beütéssel, pont ilyesmi kell most: felpörget, de azért nem szakítja le a fejem. A felvezető szövegben elmondják, hogy a dj egy velem egyidős csaj. Elhatározom, hogy később rákeresek. Felveszem a futócucom, megindulok. Még viszonylag korán van, kocoghatok a rakparton úgy, hogy épp ne fulladjak meg, de gyengének érzem az üzületeim, a felkészülési időszakban meghajtottam magam, nincs kedvem az aszfalthoz, inkább a parkba megyek. Ott a legjobb a levegő, csak egy főút van a közelben, cserébe tele az egész kutyaszarral. Jó volt a mixválasztás, visz magával, néha érzem, hogy a lábam az ütemhez igazodik, rá is játszom. És ami a legjobb: a bordám egyáltalán nem fáj.

Fél óra után fáradni kezdek, és ettől gyengének érzem magam, pedig tudom, a tegnapi lerészegedés és négyórás alvás ezzel jár – mégis zavar. Eszembe jut az a kérdéskör, ami a „tartsunk szünetet” óta folyamatosan: hogy lehet szakítani egy másfél éves kapcsolat után pont akkor, mikor az életem eddigi legkeményebb bunyójára készülök? Majd egyből utána, közvetlenül: hogy lehetek olyan önző, hogy azt gondoljam, csak azért velem kell maradjon valaki, mert nekem néhány hét múlva meccsem lesz? Velem van a baj, vagy a csajommal? Bocs, ex-csajommal. Melyikünk az önző? Pontosan tudta. Ha fej-

ben nem vagyok ott, csúnyán kikapok. Mégis megtette. Gyakorlatilag megveretett. Érzem, hogy megint előnt a harag, de nem tudom, melyikünkre vagyok mérgesebb. Mi van, ha egyszerűen csak gyenge vagyok, és amúgy is simán kikaptam volna? Meghajtom magam: csak azért is, még húsz percet futok, sőt, néha rásprintelek. A lépcsőházunk előtti játszótéren lenyújtom magam, nem sajnálom az időt, mert eszembe jut, hogy este elmehetnék kickboxra, jobb dologom úgyszincs, de akkor délután még aludnom kell, különben nem fogom bírni. Sokáig nyújtom a lábizmaid, ezt még élvezem is. Minél többet csinálom, annál szebbek lesznek a rúgásaim. Közben persze érezni kezdem a szagot. Nem is történhetett volna máshogy: beleléptem egy kutyaszarba.

A cipőm kint hagyom a lépcsőházban, nincs most kedvem ezzel foglalkozni. Szerencsére nem találok új csótányokat, napközben általában nyugi van. Rácsatlakozom a wifire, és mint mindig, érzem, hogy a szívem erősebben kezd verni, megint félek. Csak nézem a kijelzőt, mintha ítéletre várnék. Két e-mail jelenik meg, egy üzenet Norbitól, egy csoportos a szaktársaktól, vicces képek a tegnapi estéről, de a csajomtól, ex-csajomtól semmi. Ez egyszerre nyugtat meg és tölt el aggodalommal. Semmi olyat nem írt, amitől még rosszabbul érezhetném magam, ugyanakkor, mi van, ha azzal a faszival töltötte az éjszakát, akiért otthagytam, és most nevetgélve hemperegnek azon az ágyon, amire a foglaló elutalásakor még én mondtam, hogy milyen kényelmes lesz kettőnknek? Eszembe jut, hogy én írjak neki, esetleg felhívjam. Legyen már őszinte, mondja már el, mi van, mert ezt nem bírom. Tudnom kell az igazságot. Egyből túllépek a gondolon. Semmi értelme. Nem láthatja rajtam, hogy ennyire fáj, és különben is, csak ismételné magát: „úgy érzem, át kell gondolnom a kapcsolatunkat, nem, nem másik fiú van a dologban, egyszerűen csak változásra van szükségem”. Magam is meglepődöm azon, mennyire hirtelen önt el a harag, mikor ismét meghallom, hogy tá-tá-titi-ti-tá. Egyszerűen beleütök a szekrénybe egy jobbgyenyest. Ha gyengébb lennék, most lesérült volna az öklöm. De nem vagyok. Úgy döntök, inkább a „tartsunk szünetet” óta kialakult új, remélhetőleg átmeneti hobbimnak hódolok: lefőzök egy kávét, majd kiülök az ablakba egy szál piros Marlboróval. Mivel sosem dohányoztam igazán, nincs bennem tolerancia a nikotin iránt, a futás során termelődött csekély mennyiségű dopaminnal kézen fogják egymást, és egyből végigjárják a szervezetem. Végre nyugalom van.

Eszem, lezuhanyzom, majd elindulok az egyetemre. Sok kedvem nincs hozzá, de közeledik a szemeszter vége, ezen az előadáson meg alig voltam – ráadásul a tanszék tele van vállalható csajokkal. A metrón, miközben végighallgatom a reggeli mix végét, azon agyalok, milyen jó lenne, ha ez is úgy működne, mint azokban a filmekben, ahol, miután kidobják a főszereplőt, az egyetemen minden lány felajánlkozik, de őt nem érdekli, csak az igaz szerelmére vár. Én ezt nem érzem, a csajozás lehetne az egyetlen előnye a szakításnak, vagy nevezzük szünetnek. De nem megy. Elgyengültem, nincs önbizalmam, és ezt a lányok egyből megérik. Senkinek sem kell a sérült állapot, ami a csorda után kullog. Rákeresek inkább a dj-re. Szimpatikus csaj, és egész jól néz ki. Mindenféle művészeti projekteken pörög, a zenélés csak az egyik. Kidob egy esti bulit is, nálunk játszik. Micsoda véletlen. Ezen elmosolyodom, néhány évvel ezelőtt ennyi elég is lett volna, már írnám is a körüzenetet, venném a jegyeket. Eleinte azt hittem, poén lesz az éjszakában dolgozni, nem is sejtettem, hogy ez szinte egyből elúzi majd a bulizás iránti vágyam.

Az egyetemen, ahogy az lenni szokott, semmi sem történik. Aláírom a katalógust, majd megvárom, míg a tanár nem figyel, és mintha csak véccére mennék, lelépek. Kiújult a fejfájásom. Úgy döntök, hazasétálok, nincs fél óra, kiszellőztetem magam. A sarkunkon lévő háztartási üzlet előtt egy pillanatra megállok, eszembe jut valami. Bemegyek, és szemérmetlenül megkérdem, mi a legerősebb csótányirtó szerük. A csapda, bár bevált, olyan csupán, mintha lenne egy pisztolyom, de én egy atombombát szeret-

nék. Egy közel egykilós, elméletileg kíméletlen mérget viszek haza, por formájában. Leteszem a konyhapultra, egy darabig szemezek vele. Túl fáradt vagyok, most jön elő rajtam a tegnapi éjszaka. Ledőlök egy kicsit.

Tá-tá-titi-ti-tá. Alig húsz percet, ha aludhattam, bár elfelejtettem előtte megnézni az időt. Egyszerűen elképesztő, hogy ezt bárki bármikor megcsinálhatja. Másfél hónapja használhatatlan az albrételem – a nap teljesen különböző szakaszaiban kezdik el verni a falat, az egész húsz négyzetméter beleremeg. Nem csak aludni nem lehet így, létezni sem. És sosem figyelmeztetnek. Van, hogy néhány napig nyugalom van, de utána csak még rosszabb, mikor újra kezdik. A hajnalban felsikító flexek és fűrógépek országa vagyunk. Kivágom az ajtót, megindulnék a szomszédhoz. Meg tudnám ütni. De nem csinállok semmit. A lépcsőházban megérezem a kutyaszar szagát, megfogom a cipőm, visszamegyek a lakásba, majd a mosdóban lemosom a talpát. Csak az gyűlölheti így ezt a szagot, akinek sosem volt kutyája. És nekem sosem volt. Egyetlen dolog nyugtat meg: péntek van. Holnap reggel nem kalapálhat ez a nyomorult. Viszont nekem meg nincs programom. Itthon fogok ülni, és a volt csajomról fogok panaszkodni magamnak. Egész hétvégén. Végiggondolom a lehetőségeim, de nem ugrik be semmi, inni sem tudnék ma. Ha meccsem van, előtte legalább egy hónappal abbahagyom az ivást. Nem mintha sokat alkoholizálnék, de ez is a *rituálém* része. Aztán jött a „végig kell gondolnom a dolgokat”, és bár majdnem elcsábultam, inkább az edzésre próbáltam összpontosítani: ha a bunyó előtt nem csak fejben, de testben is szétcsúsztam volna, most nem csak a bordám fájlalom. Előző szombatig minden rendben is volt, a meccs adott némi motivációt, meg akkor még abban is hittem, vagy legalábbis hinni akartam, hogy a csajom csak átmenetileg kattant be, azóta azonban már biztos vagyok benne, hogy kefél valakivel, elkapta mediterrán életérzés, és most...

Nem, nem hagyom magam. Erősebb vagyok ennél. Elmegyek edzeni, hátha kicsit kitisztít, meg elfáraszt, és akkor legalább hamar elalszom este. Nem járok rendszeresen kickboxra egyébként, de van egy hely, ahol péntek esténként is van, ide be szoktam ugrani, ha hét közben valamiért nem tudtam elvégezni a szokásos edzéseim, és úgy érzem, még van mit kihajtanom magamból szombat előtt. Tökéletes az időpont: hattól félnyolcig. Ha dolgom van pénteken, koraestére mindig végzek, és ha később mennék valahova, még akkor is simán odaérek. Dolgozni sosem kezdünk például este tíz előtt.

Jó negyedórát melegítünk, majd lenyújtjuk a lábat, elég keményen, szinte szétszakadok, de nem bánom, meg kell szenvedni azért a tiszta fejrúgásért. Nincs szerencsém, technikaibb jellegű edzésre számítottam, de félóra erőnlét következik, aminek a végére már a karom is alig bírom felemelni. Míg felkötjük a bandázst, majd felveszünk a kesztyűt, a lábszárvédőt és a fogvédőt, kifújom magam. Átveszünk néhány kombinációt, aztán laza sparring. Az edző tudja, hogy sérült a bordám, egy kezdőt oszt be hozzám, de nem kímélem különösebben a srácot, kap tőlem rendesen. Nem az idegesít, hogy kezdő, hanem az, hogy alig jár két hete, de máris beszerezte a legdrágább felszereléseket. Én egy olyan lábszárvédőt meg sem engedhetnék magamnak, mint amilyen neki van. Balal szúrok kétszer, majd jobb felütés gyomorba. Az ő érdekében teszem, mindenki jobban jár azzal, ha nem gondolja magát Jean-Claude Van Dammnak. Pláne ő. Arra azért figyelek, hogy véletlenül se sérüljön meg, és néha amúgy egész ügyeseket üt, kihasználja, hogy nagyobb a feszítésvárosa, mint az enyém. Védekezni azonban nem tud, és ezzel vissza is élek.

Az edzés egészen helyrerakott, szinte már boldog vagyok, miközben hazafelé sétálok. Magától a tényről, hogy nem érzem magam rosszul, folyton eszembe jut, hogy „nem, dehogy, tényleg nincs más pasi a képben”, de ahogy azon gondolkodom, hogy esetleg a jövőben lehetne néhány kickbox meccsem is, egészen jó kedvre derülök. MMA-ban – a mi szintünkön –, túl sokszor történik ugyanaz: a földharcban tapasztaltabb ex-birkós-ex-jitsus, vagy, ugye, ex-kempós arc bő fél perc után a földre viszi az ellenfelét, majd egy-két perccel később az egyikük lefolytja vagy kifeszíti a másikat.

Ahogy engem vertek el múlt héten, az is hasonló volt: az ellenfelem klasszikus támadást alkalmazott, egy fejre, egy testre. Ennyivel nem szabadott volna összezavarnia, de félig azon kattogtam, hogy most akkor mással van-e a csajom, vagy sem. Egy komolyabb jobb horog után ösztönösen védtem a fejem, mire egyből beszaladt egy felütés alsó bordára. Összeesetem, boxban jött is volna a rászámolás, de ez MMA, szóval a srác rám vetette magát, majd fél perc múlva már fullguardban csépelte a fejem, mire a bíró leállította a meccset – ez nem a UFC, ahol a nagy pénzért megéri szilánkosra verni a csontjainkat, ha van még akár egy lehetőségi esélyünk is a győzelemre. Én csak egy félig kibukott egyetemista vagyok, aki hétvége székust játszik, az ellenfelem pedig egy hentes volt, mármint szó szerint is. Nem éri meg kockáztatni. Bár, igaz, abból a pozícióból akkor sem szabadultam volna, ha én vagyok Conor McGregor, amatőrök ide vagy oda. Nem volt szimpatikus a srác, akivel bunyóztam, kemény volt, de kicsit butának tűnt, én meg a kreatív harcosokat szeretem, és a feje is olyan volt, mint minden harmadik középmezőnyben lévő MMA-snak: oldalt pár milliméteres haj, felül néhány centis ráhagyással, penge vékony ajkak, szűk szemek, kiugró, az átlagnál kétszer vastagabb nyakon nyugvó erős állkapocs és persze olyan lapos arc, mintha egy tepszi lenne, amiből az orr épp csak kitüremkedik. Erőből megoldott, aztán néhány alaptrükkal kicsinálta a földön.

Magam is meglepődöm rajta, de végül nem hazafelé megyek, hanem a konditerembe. Bár fáradt vagyok, hátha jó lesz a társaság, meg persze a csótányaimhoz sincs kedvem. Ráadásul ingyen van mindenkinek, aki nálunk melózik. Jót tesz az üzletnek, ha felszedünk néhány kiló izmot. Még át sem öltöztem, mikor rám ront a főnök, és egyből megkérdezi, hogy ugye, nincs dolgom este, mert az egyik srác lebetegedett. Egyből szabadkozom, alig aludtam, jóformán másnapos vagyok, ehhez kicsit túlhajtottam magam. Persze csak kéretem magam. Az utolsó pillanatos leigazolás miatt megemeli az esti fizetésem, én meg örülök, hogy nem kell otthon rohadnom. Még a belga dj-t is szívesen meghallgatnám. Nyomok egy kicsit fekvé, dumálok Norbival az estéről, majd hazamegyek, hogy legyen még időm egy protein shake-re, néhány szendvicse meg egy zuhanyra. Indulás előtt még egy duplakávét is lecsúszik, mert elég álmos vagyok. Rohadjon meg a szomszéd. És én is, amiért tegnap elmentem leinni magam.

Este teleszórom a lakást a csótányirtóval, az összes bútor mögé teszek, mindenhova, ahol megbújhatnak ezek a rohadékok, egyik csak, majd elhatározom, hogy kísétálok a Jászaira, és onnan villamossal megyek. Az utcán ösztönösen összehúrom a pulcsim, hogy ne látszódjon a felirat, pedig nem szégyellem, csak egyelőre nem tartozik senkire. Útközben megint előjön a „ne haragudj, én sem így terveztem” életrész, mire gondolkodás nélkül előveszem a telefonom. Nem cseszhetem ezzel az időm. Ki kell jönnöm a vereségből, ahhoz pedig le kell zárnom magamban ezt a szenvedést. Egyből tárcsázom a csajom, ex-csajom, hiába tudom, hogy meg fogom bánni. Meglepő, de felveszi.

- Helló – mondom.
- Szia, hogy vagy?
- Megyek dolgozni. Te?
- Az jó. Nincs sok időm, készülök. Elugrunk a csajokkal meginni valamit. Egyből belém hasít a féltékenység. A csajokkal, persze.
- Figyelj, nekem ez a *szünet* dolog, meg ez a *majd lesz valami* nem igazán jön be. Ennél egy sima szakítás is jobb. Azt se tudom, mi van.
- Nem válaszol. Beugrik valami, úgyhogy folytatom.
- Tudom, hogy van valakid. Ismerlek, már abból megérzem, ahogy kimondod, hogy nincs. Továbbra sem válaszol. Árulkodó jel. Fura egy közhely az, hogy csak az védekezik hevesen, aki hazudik, vagy titkol valamit. Folytatom:
- Vannak kint közös ismerőseink. Visszajutott hozzám, hogy láttak mással.
- Ez a kamu hirtelen jött. Vagy nagyon beégek vele, és végleg elcsesztem, vagy kiderítem végre az igazságot. Továbbra sem válaszol. Ugyanúgy érzem magam, mint mikor si-

keres a felkészülés egy-egy meccsre, és az első menet első pillanatában egyszer csak kitesztul a kép, és én csak az ellenfélre összpontosítok. Ahogy teljesen nyilvánvalóvá válik a számomra, hogy a barátnőm most alakul át volt-barátnővé, az agyam úgy kezd el viselkedni, mintha legalább háromféle kábítószer dolgozna a szervezetemben.

– Nem tudtam, hogy ez lesz. Nem terveztem. Csak rám írt, hogy ő is Barcelonában van, füssünk össze.

Úgy mondja, hogy abból egyből nyilvánvalóvá válik számomra, hogy ismerem a srácot. Meg kell tudnom, ki az, majd le kell tennem a telefont, mielőtt még elkezdek baromságokat beszélni. Néhány percig nyugtatgatom, hogy nem leszek ideges, mondja el nyugodtan, már megbarátkoztam a gondolattal, csak tisztán szeretnék látni, mire kinyögi: a bátyja gyerekkori haverja szedte föl. Mindig is írogatott a barátnőmnek, de sosem tulajdonítottam neki komolyabb jelentőséget. Egy negyvenes, sikertelen zenész, aki a szabadidejét azzal töltötte, hogy húsz év körüli csajokat próbált felszedni, köztük a barátnőm, akinek kifejezetten kellemetlen üzeneteket írogatott, jóformán naponta. „Ha gondolod, valamikor megnézhetnénk azt a filmet :)” Ő persze mindig úgy beszélt róla, mintha csak lesajnálná a figurát, így engem annyira hidegen hagyott az egész, hogy még csak ideges sem voltam miatta. Erre most kint kefélnek Barcelonában. Soha többé nem fogok megbízni egyetlen lányban sem. Nem tehetem meg, ha nem akarom aztán szénné veretni magam.

– Azt mondtad, még a gondolattól is undorodsz, hogy egyszer hozzád érjen. Hogy a bátyád gyerekeinek a keresztapja, és rokonként nézel rá.

– Ilyet nem mondtam.

– Hát akkor ki a keresztapa?

– Nem... azt nem mondtam, hogy *undorodom* tőle.

Pedig de. Kétszer is.

– Aha – nyögöm ki inkább.

– Nézd, tényleg nem így terveztem. Amikor itt volt, egyszerűen csak megtörtént.

– Összeálltál az első faszival, aki rád nyomult odakint.

– Nem, nem ő nyomult rám...

És csak mondja és mondja. Képes nekem azzal jönni, hogy még ő erőltette a dolgot. Mindig elképeszt az, hogy a nők sokszor a maguk kárára védik a kiszemelt férfit. Pedig ettől csak rosszabb. Mi, férfiak, pont az ellenkezőjét csináljuk, ösztönösen. Rányomom a telefont. Egyből megbánom, de így jó. Ezt fölösleges lenne erőltetni. Amúgy kevésbé zavar, mint gondoltam. Nem kell többet elképzelnem, ahogy mindenféle Albertók, Armandók meg Antoniók kefélnek a csajom, mindössze egy negyvenes, kiégett arc jutott neki, az ilyen történeteknek pedig mindig csalódás a végük. És akkor meg fogja bánni. Még csak tennem sem kell érte. Előkapok egy Marlborót, de tüzet nem hoztam magammal, úgyhogy beugrom egy boltba, és veszek egy doboz gyufát. Utálom ezt a napot.

Norbi már az ajtónál áll, egyelőre egyedül. Én ajánlottam be, régen kavart a nővéremmel egy ideig, és együtt jártunk boxra is, tartjuk a kapcsolatot. Én váltottam MMA-ra, neki meg összejött néhány olyan verés, ami után le kellett állnia. Edzeni még eljárogat, de jövője már nincs a sportban. Elvitatkozunk néhány percet azon, melyikünk a fáradtabb – ő többet ivott tegnap, én kevesebbet aludtam –, majd bemegyek, hogy köszönjek a többieknek. Megkérem a főnököt, hogy félkettőtől háromig hadd legyek a stagenél, ő meg kérdés nélkül azt mondja, hogy oké, csak beszéljem meg a többiekkel. Norbin és rajtam kívül három arc jött még el, látásból ismerem őket, nem bunyósok, csak gyúrnak, általában elég az ide. Norbi és én nem nézünk ki különösebben félelmetesnek, engem régebben még zavart is, hogy a normál testalkatommal, a göndör, félhosszú hajammal és a kiskutyákat megszegényítő tekintetemmel sosem fogok olyan félelmetes arccá válni, akinek elég a másakra néznie ahhoz, hogy az kételkedni kezdjen magában, de ma már inkább úgy vagyok vele, hogy így legalább nagyobb meglepetést tudok okozni. Leborotválni meg biztos nem fogom a hajam, pláne nem most, hogy lassan visszaállhatok csajozós üzemmódba. A főnöknél szerencsém van, nem sok olyan srácot foglalkoztat, mint amilyen én vagyok, de megbízik bennem, és ez még neki is többet ér egy ötvenes bicepsznél.

Lekezelek a kollégákkal, megbeszélem velük a beosztást, majd megvárom, míg a főnök lelép, és a pultos lány egyedül marad. Sosem láttam még itt, viszont felismerem, hogy az évfolyamtársam – ma is bent volt, és ennek megörülök: van indokom leszólítani. Meglepően könnyen megy, még örül is neki, hogy nem kell egyedül ácsorognia a pultban egy olyan helyen, ami szinte még üres, de rajta kívül mindenki ismeri a másikat. Jó érzés úgy beszélgetni egy csajjal, hogy a társaságom oldottabbá teszi, és még csak elő sem kell adnom a Casanovát, amit mindig is utáltam. Elég, ha elvagyunk egy kicsit, aztán majd egyetemen úgyis találkozunk, és ha úgy alakul, elhívom valamerre. Mikor meglátom, hogy az első dj megjelenik a pultban, cliffhangerrel zárom a beszélgetésünket: „éjfél után visszaneztek, mert kénytelen leszek meginni egy energiatalt”. Ezen elmosolyodik, ami jó jel. Szép lány. Kicsit emlékeztet a belga dj csajra, aki nemsokára fellép, és ezt jó előjelek veszem.

Kint rágyújtok, Norbit is megkínálom. Elfogadja, majd meglepetten néz rám.

- Para van a csajoddal?
- Akad.
- Csak összejött valami torréadóval?
- Mondhatni. Ezt a dobozt elszívom, aztán annyi.

Nem lelkizzük túl a szakításon. Az emberek elkezdenek szállingózni, köztük néhány ismerős is, a gyanúsabb srácokat megmotozzuk, a táskákba benézünk, flakont nem engedünk be, még vizet sem, hadd vegyék csak. Eseménytelenül telik az idő. Ha valakinél drogot találunk, úgy csinálunk, mintha nem történt volna semmi, kivéve, ha nagytételben nyomul a figura, mert arra külön eljárás vonatkozik: teljes vagyonekobbzás egy hátsó helyiségben, meg egy kiadós verés, hogy többet ide vissza ne jöjjön – és még csak fel sem jelenthet miniket, hisz mit is mondhatna a rendőrségen. Norbival elszórakozunk azon, hogy ahogy telik az idő, egyre több kitégült pupillájú, izzadt tarkójú fiú és lány jelenik meg a szemünk előtt, de a részeg turisták a legviccesebbek – ha nem lennének álmos, repülne az idő. Szerencsére a jegyekkel nem nekünk kell szórakozni, azt két csaj intézi valamivel beljebb. Norbi végig flörtöl velük, nekem nem tetszenek különösebben. Már kinéztem magamnak az évfolyamtársam, és ilyenkor kialakul a csőlátásom, sokszor csak utólag veszem észre, hogy egyik vagy másik lány igazából jól nézett ki, és össze is jöhetett volna a dolog, de én fejben már egy másik projekten pörögtem.

A pultos lány – hogy sikerült nem bemutatkoznunk egymásnak negyed óra alatt? – hajnali egy után már fáradt, látszik is rajta, de amikor odaintek neki, ismét elmosolyodik. Jó előérzetem van. Kérek két Redbullt, azt kamuzom, hogy a másik egy kollégámnak lesz, majd megkérdelem a lányt, hogy bírja-e a melót, mire csak grimaszol egyet. Egyből tovább kell állnia, mert oldalról valaki „helló kislány, két bacardikóla lesz”. Nem kéne egyedül dolgoznia, semmi sem működik szabályosan a klubban, én is feketén vagyok. Az első energiatalt lehúzó, a másikat egyelőre csak zsebre teszem. Jó, hogy bejöttem. A zene kint csak monoton dübörgés, álmosító, itt viszont az éles hangok mintha folyamatosan fejbe vernének, ébren tartanak. Elmegyek mosdóba, majd miközben már a kezemet mosom, meglátok a sarokban egy csótányt. A szőr mintha felállna a végtagjaimon, a vérnyomásom megugrik, előnt a stressz, a figyelmem kiélesedik, tehát pont ugyanaz az érzés, mint reggel, de aztán megnézem jobban is, és látom, hogy csak egy barna folt van a csempén. Veszek egy nagy levegőt, megpróbálom kiűzni a rohadékokat a tudatomból, legalább most hagyjanak békén. Nyugi van. Kimegyek, és szólok a kopaszoknak, hogy valaki menjen a bejáráshoz, mert Norbi egyedül van ott, mire az egyikük megindul. A másikkal megbeszélem, hogy én leszek a stage-nél, ő maradhat a pultnál, szett után váltunk, a harmadik a jegyszoldó lányok és a ruhatár környékén mozog, onnan a teremre is olyan szögéből lát rá, ahogy én belülről nem. Mikor a belga csaj belekezd a szettjébe, rápattintok a következő Redbullra is, és szép lassan elkortyolom. Mikor én vagyok bent egyedül a stage-nél, néha kicsit elka-

nászodik a közönség, mivel tőlem nem félnek annyira, de most egész kulturált a társaság, csak jóval később kell részólnom egy olasz diákra, hogy ne gyújtson már rá. Normálisan reagál, szóval nem rakom ki. A szett amúgy remek, változatos, ritmusos, élénk, visz magával, de nem gyors, és nincs teletolva fölösleges vokálokkal sem. Dramaturgiaiilag is jól van felépítve az egész, néha, az erőteljesebb részek után egy-egy fülledebb hangulatú track következik, és nem csak a zene jó, de a dj uralja is a stage-et, látszik, hogy élvezi, amit csinál, figyel a közönségre, táncolgat, de nem erőlteti túl az előre begyakorolt, Boiler Room videókból lopott mozdulatokat. Néha szinte már belefeledkezem abba, hogy dolgozni jöttem, és azon kapom magam, hogy a lábam jár, a fejemmel pedig bólogatok, de ez a koffein miatt is lehet, szerencsére hat. A szett után a dj komoly tapsot kap, és meg is érdemi. A következő arc nem érdekel, hallottam eleget, még személyesen is ismerem. Unalmas house-t játszik, és sosem hagyná ki a szetteiből az éppen aktuális, felkapottabb számokat, ami részről bőven elég ahhoz, hogy lenézzem a srácot. Kimegyek Norbiékhoz, megkérdelem, hogy nem baj-e, ha kicsit még maradok bent, mire mondják, hogy nyugodtan, ők elvannak. Mivel a főfellépő már lement, csak néha szállingózik hozzájuk valaki, és ahogy elnézem őket, nem is tiszták, talán bespuriztak – lánokban szívják a cigiket, remeg a kezük, tág a pupillájuk, és túl sokat beszélnek. A lényeg, hogy elvannak. Odamegyek a pulthoz, megkérem a kigyúrt srácot, aki addig ott volt, hogy nézzen rá a teremre, ő meg megy szívesen, ez az első napja. Leülök, épp nincsenek sokan, pedig alig múlt hajnal három. A lány egyből oda is jön hozzám, hozna még egy Redbullt, de nem akarok szívinfarktust kapni, szólok, hogy talán később. Le van izzadva, és már a mosolya is kevésbé őszinte. Megkérdelem, hogy minden okés-e, de csak annyit mond, hogy ez sokkal fárasztóbb, mint gondolta. Ekkor három sakálrészeg forma jelenik meg a pult másik oldalán, odaordítanak, mire a lány lelép. Előveszem a telefonom, és megnézem, írt-e nekem valaki az este folyamán. Két perccel később már csak úgy bámulom az információs hulladékot a képernyőn, mikor valami furcsa hangot hallok. Felnézek, és azt látom, hogy az egyik részeg fazon, a legalacsonyabb, hangosan magyaráz az évfolyamtársamnak. Nem értem, mit, de a lány arcán látom, hogy kellemetlen neki a helyzet. Felállok, odamegyek hozzájuk, és megkérdelem, mi a baj. „Semmi”, mondja a hangos, részeg fazon, miközben erőteljesen gesztikulál, a másik kettő meg csak nevet. Ránézek a lányra, legyint egyet.

– Hagyjátok őt békén – mondom, mire az alacsony figura értetlenül tárja szét a karját, és lehet, hogy tényleg nem vágja, mi a baj. Ahogy visszahúzza a karját, lever egy poharat, a frissen kikért italát. Nem hatja meg, nem szabadkozik. Odahajol a pulthoz, és megkérdi, hogy ugye, kap helyette másikat. A lány nem válaszol, bemegy hátra a seprűért, én meg szólok a srácoknak, hogy lépijenek le a pulttól, hátul amúgy is van másik. Maradnak. Nem hallom tisztán, hogy mit, de az alacsony valami sértőt mond, úgyhogy kihasználom azt, ahogy áll, beteszem a sarkam az övé mögé, majd vállal egy egészen picit lökök a mellkasán. Az egész úgy néz ki, mintha csak a közelébe akarnék lépni, hogy jobban halljam, amit mond, de a lökéstől a súlypontja áthelyeződik úgy húsz centivel, amihez odébb kéne tennie a lábát, de nem tudja, így megbotlik. Nekidől a pultnak, majd az édesanyámat kezdi el szidni. A lány közben már ott van mellettünk, a szilánkokat söpri. Hamar felcsepsi az agyam az, hogy az egyikük sem ajánlja fel, hogy segítsen neki, úgyhogy én kérem el a seprűt, az évfolyamtársam meg visszaindul a pult mögé. Odaszólok a srácoknak, hogy távozzanak, de az egyikük visszafafázik, hogy még kikérnék az italukat, majd a derekánál átöleli az épp mellette elhaladó lányt, de ő szerencsére hamar kiszabadul. A seprűt nekitámasztom a pultnak, és ekkor szerencsére megjelenik az egyik kollégám is. Kérdően néz rám, mire én egy nyakrándítással jelzem, hogy ki kell rakni a srácokat. Kérdés nélkül megfogja a két magasabb figura karját, majd elkezdi őket kifelé vezetni, én meg beszólok a pultba, hogy mindjárt jövök. A harmadikat én ragadom meg. Ahogy kiérünk, kezd nekik lesni a helyzet, rimánkodnak, majd mikor látják, hogy ez nem hatja meg egyikünket sem, képesek azzal előállni, hogy én reagáltam túl a dolgot. A többieket persze az sem érdekelné, ha így lenne. Norbi odaszól, hogy tipli van, ha jót akarnak, mire szép lassan elkullognak. Már a sarkon vannak, mikor az egyikük visszaordibál, hogy neki egy cigány ne mondja meg, hogy mit csináljon, majd egyből befordulnak. Ezen jót nevetünk, olyan szájalmas a bagázs, hogy még Norbi sem sértődik meg.

Annyira fáradt vagyok, hogy attól félek, össze fogok esni. Viszszamegyek a lányhoz, ismét őszinte a mosolya. Megköszöni, hogy segítettem, majd megkínál egy felessel, de nem kívánom, meg nem is szabad, de a harmadik Redbullt kikérem. Elkortyolom, elbeszélgetünk, már csak néha jön valaki a pulthoz, többnyire ásványvízért. Korábban úgy beszéltem meg a többiekkel, hogy az utolsó órákban kint leszek, szóval a buli végét már nem a lány társaságában, hanem a napfelkeltével töltöm. Mikor már lement az utolsó szett is, visszamegyek a pulthoz, és felvetem a lánynál, hogy elkísérem, de mesz-sze lakik, kocsi-val van, az anyja kölcsönadta neki. Hazadobjon-e, kérdi, de az meg fura lenne, inkább sétálok. Bejelöljük egymást, és megbeszéljük, hogy valamelyik nap egyetem után elmegyünk valamerre. Anettnek hívják. Alig tudom levakarni a vigyort az arcomról, mikor hazaindulok.

Hazafelé berakok egy mixet, majd rágyújtok, de közben már megígérem magamnak, hogy a maradékot elteszem későbbre. Nem kéne rászokni. Még jó, hogy bevállaltam ezt az estét. Megismerkedtem egy lánnyal, meghallgattam a belga dj-t, és még egy kis pénzt is kerestem ahelyett, hogy elalváskor a bútorok mögötti csótányok mozgolódását hallgassam. Csak az tudja, hogy ez milyen hangos és kellemetlen tud lenni, aki élt már át hasonlót. Kénytelen leszek máshova költözni, mert most egy viszonylag jó környék legolcsóbb albérletében lakom – régi cselédlakás, egy egészen apró szoba, egy még apróbb konyhával, olyan fürdővel, ami véccével együtt nincs másfél méter –, és a többi lakó méltóságát zavarná, ha be kéne ismerniük, hogy csótányos a lépcsőházunk, de hiába tagadják, mindenhol érzem a rovarirtó összetéveszthetetlen, kesernyés illatát. A közös képviselőt bármikor hívom fel emiatt, közli, hogy más még nem jelentette a problémát, valószínűleg csak betévedt hozzám néhány *valahogyan*, ne aggódjak. Fél éve költöztem be, télen ezzel nem volt gond, viszont ahogy elkezdett tavaszodni, megjelentek, és azóta csak egyre rosszabb. Ha valami alakul majd Anett-tel, így át sem tudom hívni magamhoz, nem mutatkozhatok be azzal, hogy vigyázzon a csótányaimmal. Megpróbálok másra gondolni. Legalább, mikor nem vagyok otthon, akkor ne cssessenek már fel idegileg ezek a rohadékok.

Miközben azon gondolkodom, hogy min gondolkodjak hazáig, hirtelen erős lökést érzek hátulról. Előreesek, és közben a fejhallgató lecsúszik a fejemről. Ahogy hátrafordulnék, kapok egy arcrúgást. Gyorsan felállok, és miközben futva megteszek néhány lépést, hátrafordulok. Igen, ők azok. Mindhárman itt vannak, egy-egy sörrel a kezükben, valamelyik dohányzik. Az alacsony van hozzám legközelebb, ő lökhetett fel, és, gondolom, ő is rúgott arcon. Szerencsére nem talált telibe, de azért érzem, hogy ez később még fájni fog. Mivel látom, hogy az egyik magasabbnak van annyi esze, hogy a hátam mögé akarjon kerülni, odalépek az alacsonyabbhoz, kihasználom, hogy hosszabb a karom, megzavarom egy balegyenessel, majd a dzsekijét ráhúzom a tarkójára, az egyik kezem ott hagyom, a másikkal a nyaka alatt ragadom meg, és folyamatosan húzom a talaj felé, gyakorlatilag klincsbe fogom. Innen úgy rángathatom, ahogy akarom. A hátát folyton a haverjai felé tartom, akik így engem nem érnek el, mert folyamatosan távolodunk tőlük. Mikor az okosabbik haverjának beugrik, hogy folytathatná a kerülőakciót, beviszek két térdet az alacsonynak, majd kilököm oldalra, és határozottan megindulok az a srác felé, amelyik közelebb van hozzám. Megdob a sörösüveggel, de védem a fejem, és csak súrol. Beviszek egy ütést a szinte védtelen testre, amitől leereszti az ösztönösen arca elé emelt védelmet, amit én egyből ki is használok egy visszafogottabb kombóval, majd megkerülöm a srácot kilencven fokkal, hogy a másikat is lássam, mert már közeledik. Még odébb van néhány méterrel, ki kellett kerülnie egy autót, úgyhogy újra ütök, és bár eszembe jut, hogy belebökjek a srác szemébe, komoly kárt nem akarok okozni, nehogy még engem vigyenek el a rendőrök, de azért nem finomkodom el, egy lendületes jobbossal torkon vágom, mire mindenféle fura hangokat hallatva elesik. Már csak egy ellenfelem van. Nem támad rám egyből, úgyhogy hátrálok egy keveset, hogy távolabb legyünk a többiektől. Egy darabig farkasszemet nézünk, majd megkérdem, hogy nem akar-e inkább a haverjainak segíteni. Nem bu-

nyós, mert ekkor hátranéz a többire, és ezzel felkínálja az egész testét. Bármit megtehetnék vele, de érzem: nem akarja folytatni. Megvárom, míg szabadkozni kezd, és bocsánatot kér. Nem válaszolok, nem akarok keménykedni. Átmegyek az utca túloldalára, majd miközben látom, hogy az ellenfeleim feltápaszkodnak, felgyorsítom a lépéseim, és hazáig néhány méterenként hátranézek, nem követnek-e. Hárman, ha tapasztalatlanok is, könnyen el tudnak verni: mindössze be kell keríteniük – ez csak a filmekben megy könnyen. Most például az volt a szerencsém, hogy lesajnáltak a kinézetem miatt. Annak a srácnak, akit torkon vágtam, nem lesz baja, nem a gégéjére mentem, a másik, az alacsony, viszont lehet, hogy otthagytott egy-két fogat, egész szép vértócsát köpött össze addigra, míg a többiekkel is végeztem. A lépcsőház előtti játszótéren várok egy percet, ha követnek is, azt semmiképp ne tudják meg, hol lakom, de úgy tűnik, nem kaptak vérszemet.

Mikor belépek a lakásba, szokatlan látvány fogad. A szobám, a konyha és a mosdó padlója is halott csótányokkal van tele. Ezt nevezem én rovarirtó szernek. Kész mézarállás volt itt éjjel. Még jó, hogy Anett-tel nem kavarodtunk össze a kelletnél jobban, most magyarázkodhatnék, miközben ő elokádná magát. Fogtam egy zsebkezdőt, felkapok néhány kövérebb tetemet, majd lesettenkedem a közös képviselő lakásához, és a korábbi állításaim közvetlen bizonyítékkal támasztom alá. Meggyőződöm róla, hogy senki sem látott, majd visszasietek a lakásba. Alaposan összesöpörök, a bútorok mögött is, közben szellőztetek. Miután végzek, érdekes mód azon kapom magam, hogy éhes vagyok. Összedobok egy rántottát, majd miközben befejezem a hazafelé sétálós mixem, megreggelizem. A cigisdobozt először elteszem a ruhásszekrénybe, de aztán gondolok egyet, és inkább kidobom a kukába. Mikor lefekszem végre az ágyamba, nyolc múlt néhány perccel. Az érdekes nem is az, hogy huszonnégy órája vagyok fent, hanem az, hogy Anett rámírt, és megkérdezte, hogy rendben hazaértem-e. Végül is egész tűrhető nap volt ez a mai. ■ ■ ■

■ **Bódi Péter** (1991, Miskolc) író, képzőművész, a CTRL+V egyesület elnökségi tagja. A közösség rendszeresen szervez nemzetközi projekteket és művésztelepeket a kortárs képzőművészet és a társadalmi aktivizmus témaköreiben. Idén jelenik meg a harmadik regénye a Kalligram Kiadó gondozásában.